

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/57/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314204960
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314204960.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Moniky Juskovej v právnej veci žalobcu CD Consulting, s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČ: 264 29 705, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej T. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 42 309 166, zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, o zaplatenie 1.007,01 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 6C/33/2014-53 zo dňa 26.11.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Pripúšťa späťvzatie žaloby v rozsahu zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne v časti uplatneného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne, v tejto časti zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavuje.

Vo zvyšku potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca nemá právo na náhradu trov vo vzťahu k zastaveniu konania a ani na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom o návrhu žalobcu rozhodol tak, že žalobu zamietol, pripustil vstup Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z., IČO: 42 309 166, Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalobcovi uložil povinnosť uhradiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 167,52 eura, na adresu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca dňa 17.04.2014 podal na tunajší súd návrh na uplatnenie pohľadávky podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu.

V ňom uviedol, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný na zmenkovú sumu a zmenkový úrok vo výške 0,25% denne. Indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“. Žalobca disponuje len originálom zmenky a nemá informácie o akýchkoľvek iných potenciálne existujúcich vzťahoch žalovaného a predchádzajúceho majiteľa zmenky, ktorá bola v tomto konaní uplatnená. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ zmenky z nej doposiaľ nezaplatil nič, preto žalobca

žiadal, aby súd podľa článku 7 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 86/2007 vydal rozsudok, ktorým uloží žalovanej povinnosť zaplatiť:

- a) zmenkovú sumu vo výške 1 007,01 eur,
- b) zmenkový úrok vo výške 0,25% denne zo sumy 1 007,01 eur od 8.1.2011 do zaplataenia,
- c) 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy 1 007,01 eur od 18.4.2011 do zaplataenia,
- d) zmenkovú odmenu vo výške 1/3% zmenkovej sumy, teda 3,36 eur,
- e) náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok,
- f) náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd prvého stupňa mal za to, že procesné podmienky na uplatnenie pohľadávky podľa Nariadenia ES č. 861/2007 boli splnené, lebo žalobca je obchodnou spoločnosťou na území Českej republiky a žalovaná je fyzickou osobou na území Slovenskej republiky - ide o cezhraničný spor, ktorého hodnota nepresahuje 2 000 eur bez príslušenstva, čo je v súlade s článkom 2, 3 tohto nariadenia.

V súlade s článkom 5 tohto nariadenia, súd doručil žalovanej kópiu návrhu a vyplnené tlačivo na odpoveď. Žalovaná sa na tomto tlačive vyjadrila tak, že nárok žalobcu uznáva. Aj napriek vyjadreniu žalovanej nemohol súd vo veci rozhodnúť rozsudkom pre uznanie podľa § 153a O. s. p., pretože podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku nemožno rozhodnúť spor, ktorý účastníci nemôžu skončiť súdnym zmirom. Podľa § 99 ods. 2 O. s. p., súd rozhodne o tom, či zmier schvaľuje; neschváli ho, ak je v rozpore s právnymi predpismi.

Súdu prvého stupňa bolo doručené oznámenie Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z., že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej. Vo svojom vyjadrení k návrhu poukázalo na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných zmluvných podmienkach v týchto zmluvách, ako aj na Smernicu Rady č. 93/13 EHS. Podľa vedľajšieho účastníka, napriek tomu, že žalobca svoje právo uplatňuje zo zmenky, súd je povinný v každom štádiu konania ex offo skúmať, či sa nejedná o spotrebiteľské právne vzťahy a následne aplikovať normy spotrebiteľského práva. Je nepochybné, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah a odčlenenie zmenkového abstraktného vzťahu od spotrebiteľského vzťahu nie je možné. Súd by nemohol aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, čím by bolo spotrebiteľovi odopreté jeho právo na právnu ochranu. V danom prípade samotná dohoda o zabezpečení zmenkou a dohoda o vyplnení zmenky je v rozpore so zákonom, ktorý ju tak robí absolútne neplatnou. Z takejto neplatnej zmluvy nevzniklo žalobcovi právo na vyplnenie zmenky a teda ani právo na plnenie z takejto vyplnenej zmenky. Zároveň žiadal, aby súd ako dôkaz pri rozhodovaní použil formulárovú zmluvu spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorou disponuje. Uplatňovanie nároku žalobcom zo zmenky považoval za neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, v dôsledku obchádzania zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občianskeho zákonníka. Žiadal návrh žalobcu zamietnuť v celom rozsahu. V prípade, že by súd posúdil zmenku ako absolútne neplatnú a návrh žalobcu ako návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia, vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania.

Žalobca vzniesol námietku neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania a žiadal, aby o tom súd rozhodol a to tak, že jeho vstup do daného konania neprípustí. Odôvodnil to tým, že konanie je európskym konaním vo veciach s nízkou hodnotou sporu a je právne regulované Nariadením Rady ES č. 861/2007, kde postup strán je upravený odlišne od vnútroštátnej úpravy a neprípúšťa vedľajšie účastníctvo. Tiež poukázal na argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 6Cdo 357/2012 o vstupe vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného v štádiu skráteného konania. Tiež aj na nesúlad ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. s Ústavou Slovenskej republiky a na to, že v praxi dochádza k situácii, kedy právnické osoby hromadne vstupujú do konaní v spotrebiteľských veciach, získavajú prístup k osobným údajom spotrebiteľov, konajú bez toho, aby boli aspoň v minimálnom kontakte s účastníkmi a neoprávnene tak zasahujú do súkromného života účastníkov konania.

Súd prvého stupňa nariadil na prejednanie veci napriek námietkam žalobcu voči tomuto postupu pojednávania a vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej, listinnými dôkazmi, najmä zmenkou, ktorá bola prílohou návrhu, úplným výpisom z Obchodného registra žalobcu, listinami z pripojeného spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. 10Er/899/2012. Z tohto spisu oboznámil najmä zmenku, zmluvu o úvere, všeobecné obchodné podmienky spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ako aj rozhodnutia, ktoré v tomto konaní boli vydané.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázaný tento skutkový stav:

Žalovaná vystavila v Humennom dňa 26.08.2009 zmenku. Na zmenke je uvedené číslo zmluvy 803100154 a zmenková suma 1 007,01 eur so zmenkovým úrokom 0,25% denne od 08.01.2011. Tiež je tam text splatné: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava „bez protestu“, „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Na opačnej strane zmenky je text „Namiesto nás na rad CD Consulting s.r.o., K červenému dvoru 3269/25a, 130 00 Praha, Česká republika, IČO: 264 29 705“.

Totožnú zmenku pripojil oprávnený, spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava, k návrhu na vykonanie exekúcie v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10Er/899/2012. V danom konaní bola povinnou žalovaná a predmetom exekúcie bola rovnaká zmenková suma a zmenkový úrok.

Súd zistil, že súčasťou exekučného spisu je aj zmluva o úvere, ktorá má rovnaké číslo, ako je číslo uvedené na zmenke a bola uzatvorená v ten istý deň, ako je uvedený deň vystavenia zmenky. V zmluve je uvedená výška úveru, výška poplatku za poskytnutie úveru, celková suma, ktorú má dlžník zaplatiť a údaj o splátkach. Zmluva neobsahuje údaj o výške úroku, ani údaj o RPMN. K predmetnej zmluve boli pripojené všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré v článku 14 obsahujú dohodu o vyplnení zmenky s nasledovným textom: „na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmenky / ďalej aj ako vystaviteľ/ vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi /ďalej aj ako remitent/ vystavil veriteľ zmenku, v ktorej nie súd vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Ručiteľ je s takto vystavenej zmenky zaviazaný ako zmenkový ručiteľ. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na zmenke remitent najskôr v deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stane celý dlh splatný okamžite, t. j. keď dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok, alebo neuhradí včas poslednú splátku, alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknúť ku dňu vyplatenia zmenky. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na zmenke remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stal splatný celý dlh“. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola prvostupňovým súdom zamietnutá a uznesenie bolo potvrdené krajským súdom.

Žalovaná vo výpovedi pred súdom uviedla, že uzatvorila so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. v roku 2009 úverovú zmluvu, ale už si nepamätá aká presná suma jej bola poskytnutá. Nepamätá si ani výšku dohodnutých splátok, ale vie, že tento úver nesplácala, pretože jej manžel medzitým stratil prácu. Pri poskytnutí úveru jej neboli vysvetlené žiadne podmienky týkajúce sa úveru a nevedela uviesť, či pri podpise zmluvy podpisovala aj zmenku, alebo či jej táto prišla domov poštou a podpísala ju neskôr. Rozhodne uviedla, že pri poskytnutí úveru jej nikto nevysvetlil, že úver je zabezpečený zmenkou a nemala ani možnosť prečítať si všeobecné obchodné podmienky poskytovateľa úveru pred podpisom zmluvy. O zmenke nevie nič a nevie ani čo samotná zmenka je a na čo slúži. Určite jej nebola ponúknutá taká možnosť, že by jej mohol byť poskytnutý úver, ktorý by nebol zabezpečený zmenkou. Nevedela sa vyjadriť k tomu, kedy zmenku podpísala, ale potvrdila, že podpis je jej. Od spoločnosti POHOTOVOSTĚ mala dva úvery, pričom prvý úver nesplácala a preto jej bol poskytnutý aj druhý úver, z ktorého zaplatila ten prvý.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že podaná žaloba nie je dôvodná.

Uviedol, že predmetom konania je spor zo zmenky, ktorú žalobca predložil ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku.

Táto zmenka zabezpečuje splnenie záväzku žalovanej zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvorila so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava ako veriteľom. Súdu je známe z jeho rozhodovacej činnosti, že táto spoločnosť vykonáva poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Žalovaná predmetnú zmluvu uzatvorila ako dlžník - fyzická osoba, nepodnikateľ a je tiež vystaviteľom žalovanej zmenky. Súd teda považoval veriteľa - spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. za dodávateľa v rámci svojej obchodnej činnosti podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovanú za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Príslušnú zmluvu o úvere vyhodnotil súd ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Keďže vystaviteľom zmenky je spotrebiteľ a zmenkou bola zabezpečená pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo povinnosťou súdu ex offo skúmať predmetnú zmenku až po úroveň dohody o vyplňovanom práve.

Podľa súdu prvého stupňa bolo potrebné preveriť, či táto dohoda je zákonná a ak nie, prihliadnúť na možnú absolútnu neplatnosť úkonu, v ktorom má nárok základ.

Súd prvého stupňa uviedol, že na predloženej zmenke je uvedené číslo, ktoré je totožné s číslom úverovej zmluvy, ktorá bola súčasťou exekučného spisu v konaní pôvodného vystaviteľa zmenky a žalovanej.

Po oboznámení sa s obsahom úverovej zmluvy, súčasťou ktorej boli aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru mal za jednoznačne preukázané, že zmenka bola vystavená ako zabezpečovací právny prostriedok k spotrebiteľskej zmluve. Zabezpečený (primárny) právny úkon je úverová spotrebiteľská zmluva a zabezpečovací právny úkon (akcesorický) je zmenka. Zmenka má všetky formálne náležitosti. Po formálnej stránke je platným právnym úkonom, ale pre svoju platnosť, vzhľadom k tomu, že ide o akcesorický zabezpečovací právny úkon, je nevyhnutná aj platnosť primárneho právneho úkonu, ktorý zabezpečuje, teda úverovej spotrebiteľskej zmluvy a platnosť príslušného článku všeobecných podmienok poskytnutia úveru, na základe ktorého blankozmenka bola veriteľom vystavená.

Súd prvého stupňa mal za preukázané, že dlžník v úverovej zmluve vyhlásil, že „sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať“. Podľa súdu Všeobecné podmienky poskytnutia úveru obsahujú vopred veriteľom navrhnuté zmluvné podmienky, teda ucelený text, ktorý je súčasťou (na zadnej strane zmluvy) Zmluvy o úvere. I keď dlžník formálne v zmluve vyhlásil, že nemá k nim žiadne výhrady, je zrejmé, že i v prípade jeho námietok tento nemal reálnu možnosť ovplyvniť podstatu dohodnutých zmluvných podmienok, ktoré boli formulované na veriteľom vopred pripravenom tlačive zmluvy, a teda dlžník iba mohol akceptovať len zmluvu ako celok, alebo ju odmietnuť. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru nemožno preto považovať za individuálne dohodnuté.

Z článku 14 všeobecných podmienok úverovej zmluvy vyplýva, že zmluvné strany spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa dohodli o vyplnení vystavenej zmenky v budúcnosti. Bez platnej dohody o vyplňacom práve nemôže byť platná ani vyplnená zmenka.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že článok 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, neplatným právnym úkonom. Neplatným spôsobom bolo dojednané vyplnenie zmenky. Sporná zmenka, ktorá vznikla ako zabezpečovací právny úkon k primárnemu právnemu úkonu spotrebiteľskej zmluvy nemôže byť považovaná za platný právny úkon, keď bola vystavená a vyplnená na základe neplatného dojednania neplatnej dohody o vyplnení zmenky v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že uzavretie spotrebiteľskej zmluvy bolo podmienené podpisom zmenky zo strany spotrebiteľa, čo vyplýva z rovnakého dátumu zmenky a úverovej spotrebiteľskej zmluvy, ako aj z článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. V momente uzatvárania úverovej spotrebiteľskej zmluvy obsahovou náležitosťou úverovej zmluvy bola povinnosť dohodnúť sa na vypísaní zmenky podľa článku 14 všeobecných podmienok úverovej zmluvy ako podmienky poskytnutia úveru. Táto podmienka je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože nie je individuálne so spotrebiteľom dojednaná, tvorila neoddeliteľnú súčasť formulárovej úverovej zmluvy - všeobecných podmienok a bez jej podpisu by spotrebiteľ nedostal úver, preto podmieňovala uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, poskytnutie úveru a spotrebiteľ obsah úverovej zmluvy a článku 14 všeobecných podmienok o vyplnení zmenky nemohol ovplyvniť. Dôkazné bremeno na preukázanie opaku podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka má veriteľ, právny predchodca žalobcu. Dôkazné bremeno neuniesol.

Súd prvého stupňa uviedol, že nevychádzal len z prísnej formálnosti zmenkového práva, pretože mal preukázané, že došlo k zneužitiu inštitútu zmenkového práva v neprospech jednej zmluvnej strany spotrebiteľa obchádzaním ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, čo je zároveň aj rozpor so zákonom a teda neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ, § 265 Obchodného zákonníka (obmedzenie a zákaz zmieniek pri spotrebiteľských úveroch - § 4 ods. 4 Zák. č. 258/2001 Z. z., § 17 ods. 3 Zák.

č. 129/2010 Z. z.). Značnú nerovnováhu v právach spôsobuje dojednanie v článku 14 všeobecných podmienok úverovej zmluvy aj preto, že veriteľ sám vyplní zmenku v deň splatnosti celého dlhu. Žalovaná ako spotrebiteľ nijako nemohla ovplyvniť výšku zmenkovej sumy, dátum splatnosti zmenkového úroku, ktoré si do zmenky jednostranne dopísal veriteľ. Dojednanie vyplňacieho práva zmenky v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neplatné aj podľa § 37 ods. 1 OZ pre neurčitosť, nepreskúmateľnosť. Dojednanie je neurčité, nepreskúmateľné v časti: „Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia.“. Je zrejmé, že suma bola jednostranne do zmenky uvedená veriteľom a ku dňu uzavretia dohody v článku 14 všeobecných podmienok spotrebiteľ nevedel, aká suma do zmenky bude dopísaná. V momente uzatvárania dohody uzavrel neurčitú dohodu čo do článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Nebola konkretizovaná výška zmenkovej sumy, ktorá mala byť dopísaná do zmenky na základe vyplňacieho práva zmenky a neboli ani určitým preskúmateľným spôsobom stanovené kritériá, na základe ktorých zmenková suma do zmenky mala byť dopísaná tak, aby bola určiteľná a preskúmateľná za pomoci výkladových pravidiel.

Dohoda o vyplňacom práve zmenky v článku 14 všeobecných podmienok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. j) Občianskeho zákonníka, pretože výška úveru (dlhu) a úroku mala byť takto určená až v čase splnenia, v tomto prípade splatnosti úveru, kedy vzniklo veriteľovi právo vypísať zmenkovú sumu a splatnosť zmenkového úroku podľa článku 14 všeobecných podmienok.

Dojednanie vyplňacieho práva zmenky podľa článku 14 všeobecných podmienok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ, pretože dojednanie umožnilo veriteľovi, aby pri vyplnení zmenky v budúcnosti zaviazal spotrebiteľa zaplatiť za nesplnenie záväzku neprimerane vysokú sankciu, ktorá mu pri uzavretí úverovej spotrebiteľskej zmluvy nebola známa. V zmenke je veriteľom vypísaný zmenkový úrok vo výške 0,25% denne krát 365 dní = vo výške 91,25% ročne. K vyplneniu zmenky veriteľom došlo momentom zosplatenia dlhu. Ide o rozpor so zákonom (§ 4 ods. 4 Zák. č. 258/2001 Z. z.). Zároveň ide o nekalú podmienku podľa článku 2 písm. a) v spojení s ustanovením prílohy ods. 1 písm. e) Smernice 93/13 EHS. Touto nekalou zmluvnou podmienkou a zároveň neprijateľnou si veriteľ zabezpečil za nesplnenie záväzku spotrebiteľa neprimerane vysoké príslušenstvo pohľadávky zmenkový úrok vo výške 0,25% denne (91,25% ročne). Podľa názoru súdu ide o neplatnosť tohto dojednania aj v nadväznosti na § 3 OZ pre rozpor s dobrými mravmi a podľa § 39 OZ a podľa § 265 Obchodného zákonníka (obchádzanie zákona o maximálnej úrokovej miere pri spotrebiteľských úveroch podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení zmien a doplnkov, ktorých výška nepresahuje v priemere úrokovú mieru 10% ročne v porovnaní so zmenkovým úrokom 91,25% ročne.).

Dojednanie vyplňacieho práva zmenky v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 OZ, pretože v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona mu uvedené dojednanie umožnilo obísť zákonné ustanovenia a vpísať do zmenky pri jej vyplnení také plnenia, na ktoré mu vôbec nevznikol nárok. Úverová spotrebiteľská zmluva neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. h), i), j), k) zák. č. 258/2001 Z. z., § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z. z. Neobsahuje údaj o RPMN a neobsahuje rozpis splátok. Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. a § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z. z. sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd prvého stupňa taktiež uviedol, že predmet sporu netvoril návrh žalobcu na zaplatenie úveru a príslušenstva na základe úverovej spotrebiteľskej zmluvy, aby súd zvažoval, že návrhu vyhovie v tom rozsahu, že mu prizná bezúročný úver (zostatok úveru) bez poplatkov (zákon č. 258/2001 Z. z. a zákon č. 129/2010 Z. z.). Nárok bol uplatnený na základe zmenky ako právneho titulu, nebol uplatnený na základe úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Okrem viazanosti súdu predmetom sporu rozhodnutiu súdu priznať žalobcovi úver (zostatok úveru) bez úrokov, bez poplatkov, bránila aj tá skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal, koľko skutočne žalovaná zaplatila z poskytnutého úveru ku dňu rozhodovania súdu.

Prvostupňový súd preto návrh žalobcu na zaplatenie nárokov zo zmenky zamietol v celom rozsahu. K námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníctva na strane žalovanej, ktorú vzniesol žalobca uviedol, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovanej z vlastnej iniciatívy svojim písomným podaním, vo veci sa vyjadril a poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky, spotrebiteľské vzťahy a neplatnosť dohody o zmenke. Súdom rozhodol o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania priamo v rozsudku a to vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania a veľké množstvo skutkovo a právne totožných žalôb.

Poukázal na ustanovenie § 93 O.s.p. a uviedol, že podmienky na vstup vedľajšieho účastníka v čase jeho vstupu, boli splnené a preto pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovanej.

Poukázal na rovnaký právny názor odvolacieho Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach tohto navrhovateľa.

Združenie je subjektom, ktorý je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník na základe zákonného splnomocnenia zo zákona o ochrane spotrebiteľa, a to bez konkretizácie svojho hmotnoprávneho záujmu na výsledku konania. Tým sa zabezpečuje aj smernicou EÚ požadovaná reálna a nielen formálna rovnosť účastníkov v spotrebiteľských veciach, čo je zmyslom a cieľom spotrebiteľského práva EÚ a SR.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami Občianskeho zákonníka - § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), b), j), k), m), ods. 5, § 54 ods. 1, 2, ustanoveniami § 265 Obchodného zákonníka, ustanovením § 17 Zákona č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku - § 93 ods. 1, 2, 3, § 152 ods. 2 § 153 ods. 2, § 154 ods. 4.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 61,41 eura bez DPH za podané odvolanie a 8,58 eura bez DPH režijný paušál. Namietal taktiež pripustenie vstupu vedľajšieho účastníka do konania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je prekvapivým rozhodnutím. Prekvapivosť vyplýva zo skutočnosti, že žalovaná uplatnený nárok nepoprela, no napriek tomu súd uplatnený nárok zamietol. Zo strany súdu jeho konaním, ako aj rozhodnutím, došlo k porušeniu práva Európskej únie, konkrétne k porušeniu čl. 4, 5 a 7 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007. Podľa čl. 5 ods. 1 tohto nariadenia, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu je písomné, súd preto nemohol nariadiť pojednávanie. Na rozhodnutie o nariadení pojednávania neboli splnené podmienky. Súd porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa nariadenia vykonané bez návrhu. Súdu predložil ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorou, keďže táto spíňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zákonom č. 191/1950 Zb., dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo právo navrhovateľa vo vzťahu k navrhovateľovi ako indosatárovi je preto jediným legitimitačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Vo veci mohli byť vznesené námietky voči zmenke. Pokiaľ tak urobené nebolo, mali byť akékoľvek iné námietky odmietnuté. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom neakcesorickej povahy, nie je možné ju spájať a podmieňovať inými okolnosťami než sú na zmenke uvedené. Prvostupňový súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Zb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. Súd prvého stupňa predovšetkým ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb., z ktorého vyplýva, že kto je žalovaný zo zmenky nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Z uvedeného jednoznačne vyplýva podľa žalobcu, že žalovaná vo všeobecnosti nie je oprávnená vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jej vzťahu s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže urobiť žalovaná, tým menej tak môže robiť samotný súd. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/3/2008 zo dňa 22.10.2008. Je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči navrhovateľovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany odporcu a predovšetkým odporca v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu prevzal súd a suploval aktivitu odporcu. Súd prvého stupňa vyhodnotil zmenku ako vadnú zmenku, t.j. neplatný právny úkon. Uvedený záver súdu však vychádza len z kauzálnych námietok, ktoré však nikto v konaní nevzniesol, ani ich nikto z účastníkov nepreukazoval. Kauzálne námietky sú po indosovaní zásadne neprípustné. Navyše žalobcovi nie je známy obsah údajného zmluvného záväzku. Žalobca poukázal na to, že vzhľadom na úplnú samostatnosť, oddelenosť, nezávislosť zmenkového záväzku nie je možné hovoriť o tom, že zmenka je zmenkou podľa Zákona o

spotrebných úveroch, a že tomuto zákonu odporuje. Zmenka, ktorú uplatnil v konaní má všetky zákonom predpísané náležitosti, je teda platnou zmenkou a jeho nárok bol v celom rozsahu dôvodný.

V dôvodoch, pre ktoré mal za to, že nesprávnym bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa pokiaľ pripustil do konania vedľajšieho účastníka, uviedol, že konanie, v ktorom súd rozhodoval o jeho návrhu je právne regulované Nariadením Európskeho parlamentu a Rady(ES) č. 861/2007. Procesný postup súdu a strán v tomto konaní je upravený odlišne od vnútroštátnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu nepripúšťa vedľajšie účastníctvo, aplikáciu procesných pravidiel zakotvených v Občianskom súdnom poriadku pripúšťa len výnimočne, a to vtedy, ak sa explicitne ustanovuje. Uviedol, že pre oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, ktoré bolo súdu doručené pred 01.01.2015, bolo potrebné to, aby súd zabezpečil vyjadrenie účastníka, na stranu ktorého vedľajší účastník vstúpil, pretože len samotné oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania nemôže automaticky zakladať právo vedľajšieho účastníka na účasť v konaní. Podľa žalobcu ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. nie je v súlade s Ústavnou Slovenskej republiky, konkrétne s čl. 19 ods. 2, 3. Vedľajší účastník môže zhromažďovať alebo zhromažďuje osobné údaje o účastníkovi bez jeho súhlasu. Súhlas spotrebiteľa so vstupom vedľajšieho účastníka je namieste vyžadovať, čím sa zabráni porušovaniu jeho ústavných práv. Pre oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, ktoré bolo súdu doručené po 01.01.2015 sa vyžaduje to, aby vedľajší účastník spolu s oznámením o vstupe do konania predložil aj súhlas osoby, popri ktorej do konania vstupuje. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v uznesení sp. zn. 6Cdo/357/2012 z 30.10.2013.

Žalovaná ani vedľajší účastník sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Po rozhodnutí súdu prvého stupňa, písomnosťou zo dňa 21.12.2015 žalobca vzal späť svoj návrh na začatie konania v rozsahu zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne v časti uplatneného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne, čím si, ako uviedol, uplatňuje v konaní len zmenkový úrok vo výške 0,06 % denne, viac neuplatňuje zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, ale žiada súd priznať zmenkový úrok len v rozsahu 0,06 % denne.

Žalovaná na výzvu súdu nevyjadrila nesúhlas s týmto dispozičným úkonom žalobcu.

Podľa § 208 O.s.p., ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o pripustení späťvzatia v zmysle citovaného ust. § 208 O.s.p. ako aj na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 10 ods. 1 O.s.p., pripustil späťvzatie žaloby v súlade s dispozičným úkonom žalobcu, v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil.

Vo zvyšku preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v rozsahu v akom bol napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1 a 2 O.s.p., miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 18.04.2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že žalobcom formulované odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné dôkazy, z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové závery a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa v celom rozsahu stotožňuje a na správne zdôvodnenie v celom rozsahu odkazuje.

V súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa:

Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl pri aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a s výsledkami vykonaného dokazovania odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci ako aj správne právne vec posúdil.

Pokiaľ žalobca namietal nesprávny postup súdu prvého stupňa spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, je potrebné uviesť, že konanie podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 o európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu má v zásade písomnú povahu. V tomto zmysle je možné námietky odvolateľa čiastočne akceptovať. Prejednanie je v zásade písomné, pokiaľ sa však ukáže potreba ústneho pojednávania, mal by súd vo veci nariadiť pojednávanie. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ súd prvého stupňa v súlade s čl. 19 ako aj úvodnými ustanoveniami Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007 postupoval tak, že aplikoval vnútroštátne procesné právo, nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie posudzujúc aj základný záväzkový vzťah, ktorým sa zmenka zabezpečovala, nie je možné tento procesný postup považovať za postup, ktorým by bolo porušené právo účastníka na súdnu ochranu zaručené Ústavou Slovenskej republiky. V tomto zmysle námietky žalobcu odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Pokiaľ prvostupňový súd realizoval ex offo prieskum uplatnených zmenkových nárokov aj z hľadiska samotnej kauzy, ktorá predchádzala vystaveniu zmenky, tiež nekonal v rozpore s nariadením ani v rozpore s vnútroštátnym procesným právom. Opodstatnenosť ex offo prieskumu uplatnených zmenkových nárokov vyplývajúca z povinnosti poskytnúť spotrebiteľovi ochranu bola súdom prvého stupňa presvedčivo zdôvodnená a v tomto zmysle odvolacia námietka o porušovaní rovnosti procesných strán nemôže obstáť.

Záver odvolacieho súdu o tom, že súd prvého stupňa sa pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania nedopustil pochybenia, podporujú aj závery vyplývajúce zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo prijaté na zasadnutí dňa 20.10.2015, podľa ktorého :

„I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ predložil, že:

a) pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou, či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ;

b) pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť, či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúcich rozsah a povahu pri rešpektovaní povinností posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie.

II. Ak je vystavovateľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vykonávacom práve, aplikujúc správnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.“

Z dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Čo sa týka námietok žalobcu proti rozhodnutiu, ktorým súd prvého stupňa pripustil do konania na strane žalovanej vedľajšieho účastníka má súd za to, že odvolanie žalobcu taktiež nie je opodstatneným. Pokiaľ súd prvého stupňa pripustil vedľajšieho účastníka do konania žalovanej, pripustil ho potom ako dostatočne zistil predpoklady pre pripustenie vedľajšieho účastníka do konania a z oznámenia vstupu vedľajšieho účastníka do konania vyvodil aj správny právny záver.

Podľa čl. 19 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie.

Novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z.z. bola s účinnosťou od 15. 01. 2008 zavedená osobitná skupina subjektov, ktoré môžu vstupovať ako vedľajší účastníci do konaní. Nové ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. u týchto subjektov, právnických osôb zameraných na ochranu práv podľa osobitného predpisu, t.j. aj práv spotrebiteľov, nevyžadovalo preukazovanie právneho záujmu na výsledku sporu. Cieľom tejto úpravy bolo vychádzajúc z dôvodovej správy využiť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem. Dôvodom bol aj fakt, že v danej situácii by bolo takmer nemožné preukázať právny záujem na výsledku sporu. V praxi malo ísť hlavne o právnické osoby v postavení mimovládnych organizácií zameraných na ochranu jednotlivcov a skupín pred diskrimináciou, napr. o združenia na ochranu spotrebiteľov a pod.

Vedľajší účastník vstúpil do konania svojim podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 01.08.2014. V tom čase platný Občiansky súdny poriadok nevyžadoval preukazovanie právneho záujmu na výsledku sporu a vstup vedľajšieho účastníka do konania nepodmieňoval výslovným súhlasom zo strany žalovaného. V tomto zmysle argumentácia žalobcu, že vedľajší účastník nedisponoval súhlasom žalovanej, s jeho vstupom do konania na jej strane neobstojí. Pokiaľ žalobca poukázal na právnu úpravu vyplývajúcu z ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom od 01.01.2015, na túto právnu úpravu nie je možné prihladať, zákon č- 353/2014 Z.z. účinný od 01.01.2015 neobsahuje vlastné prechodné ustanovenia, a preto je potrebné jeho účinky vykladať v súlade s princípom zákazu pravej retroaktivity. Ak nie je v prechodných ustanoveniach výslovne uvedené inak, je pri strete predchádzajúcej a novej právnej úpravy potrebné vychádzať zo všeobecne platnej zásady nepravej retroaktivity procesných noriem, teda aplikácie nových procesných noriem pre skôr začaté konania, čo vyplýva zo samotnej povahy procesných predpisov. V takomto prípade sa v konaní pokračuje podľa novej právnej úpravy s tým, že právne účinky úkonov uskutočnených skôr zostávajú v platnosti, nakoľko pri posudzovaní ich účinkov sa vždy aplikuje len norma účinná v čase realizácie procesného úkonu. Oznamenie o vstupe predstavuje procesný úkon vedľajšieho účastníka, ktorým oznamuje svoj vstup do konania a preto sa na takýto procesný úkon vedľajšieho účastníka musí vzťahovať právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 31.12.2014.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je taktiež možné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu spochybňujúcou možnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ktoré je upravené Nariadením Európskeho parlamentu a Rady č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Napriek tomu, že toto nariadenie za účastníkov konania označuje len navrhovateľa a odporcu, nie je v ňom žiadny zákaz ani obmedzujúce ustanovenie, ktoré by bránilo vstupu vedľajšieho účastníka do tohto konania. To znamená, že pri chýbajúcej právnej úprave v tomto nariadení týkajúcej sa možnosti účasti vedľajšieho účastníka v konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa vedľajšie účastníctvo riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie. Uvedené priamo vyplýva z čl. 19 tohto nariadenia.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa členské štáty zaviazali k vytvoreniu účinných mechanizmov, aby sa predchádzalo súvislému používaniu neprijateľných (nekalých) zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Je to práve vedľajší účastník, ktorý môže podľa názoru odvolacieho súdu privodiť naplnenie tohto cieľa svojou aktivitou.

Súd je povinný vykladať ustanovenie § 93 O.s.p. tak, aby nemohlo dôjsť k zmareniu možnosti vedľajšieho účastníka zbaviť spotrebiteľa plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Táto povinnosť súdu vyplýva aj z toho, že je medzinárodným záväzkom štátu chrániť hospodárske záujmy spotrebiteľov (čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), s uvedeným je spojená aj povinnosť prihladať na práva spotrebiteľa a chrániť jeho záujmy, a to aj v tom prípade, ak spotrebiteľ nie je v konaní procesne aktívny.

Pokiaľ žalobca poukázal na to, že so vstupom vedľajšieho účastníka je spojená hrozba toho, že dôjde k tomu, že sa oboznámi s osobnými údajmi spotrebiteľa, je potrebné uviesť, že vedľajší účastník má podľa prvej vety § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, a má preto právo

nahliadať aj do spisu, tým nie je dotknutá jeho povinnosť chrániť takto získané osobné údaje a vyvarovať sa zneužitia svojho postavenia vedľajšieho účastníka v konaní.

Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/357/2012 z 30.10.2013 je potrebné uviesť, že na úpravu európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu nie je možné závery tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aplikovať. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu nie je typickým skráteným konaním, v ktorom je účasť vedľajšieho účastníka vylúčená. Vyplýva to aj z čl. 5 ods. 1 Nariadenia (ES) č. 861/2007, v zmysle ktorého súd môže nariadiť aj ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak o to požiada niektorá zo strán.

Z dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol, napadnutý rozsudok aj vo výroku, ktorým súd prvého stupňa pripustil vstup Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z., ako vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného, ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Správnemu rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

O trovách konania vo vzťahu k zastaveniu konania v časti a o trovách odvolacieho konania účastníkov odvolací súd rozhodol podľa čl. 16 a 19 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007 tak, že náhradu trov konania vo vzťahu k zastaveniu konania v časti nepriznal, nakoľko bol to žalobca, ktorý svojim dispozičným úkonom zaviniel zastavenie konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.); čo sa týka trov odvolacieho konania, žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi ich nepriznal, nakoľko návrh na priznanie trov odvolacieho konania nebol odvolaciemu súdu predložený (§ 224 ods. 1 v spojení s ust. § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.) a žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.